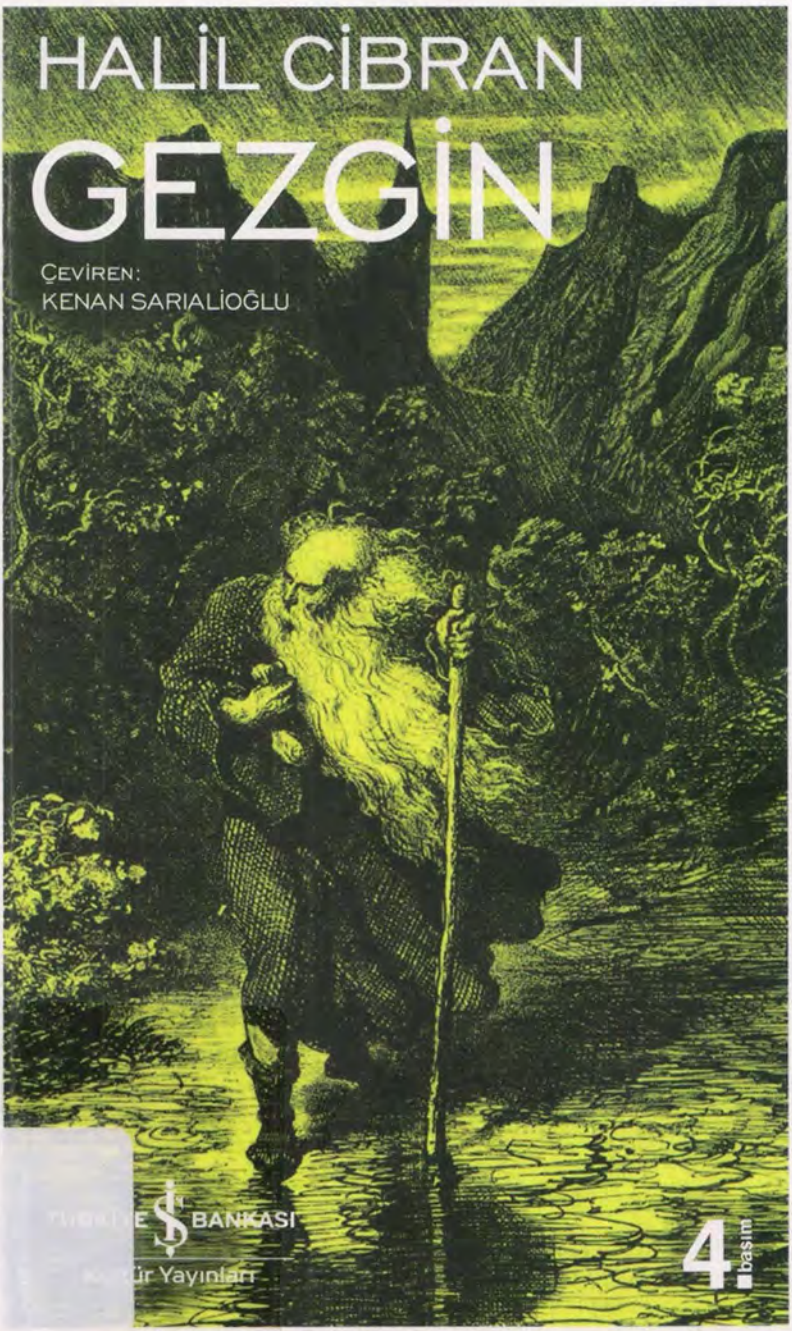
MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 67

HALİL CİBRAN

GEZGİN

ÇEVİREN:
KENAN SARIALİOĞLU

B.3
3
17

İŞ BANKASI
Kültür Yayınları
4. baskı

Genel Yayın: 3436

MODERN KLASİKLER DİZİSİ

HALİL CİBRAN
GEZGİN

ÖZGÜN ADI
L'ERRANT

ÇEVİREN
KENAN SARIALİOĞLU

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2015
Sertifika No: 29619

EDİTÖR
GAMZE VARIM

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASIM KASIM 2015, İSTANBUL
4. BASIM ŞUBAT 2017, İSTANBUL

ISBN 978-605-332-619-9 (KARTON KAPAKLI)

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı İstanbul (0212) 612 58 60
Sertifika No: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Modern
Klasikler
Dizisi - 67

Halil Cibran

Gezgin

Çeviren: Kenan Sarıalioğlu

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İçindekiler

Gezgin 1
Giysiler 2
Kartal ve Çayırkuşu 3
Aşk Şarkısı 5
Gözyaşları ve Gülüşler 6
Panayırda 7
İki Prenses 8
Şimşek 9
Keşiş ve Hayvanlar 10
Ermiş ve Çocuk 11
İnci 13
Beden ve Ruh 14
Kral 15
Kum Üstüne 18
Üç Armağan 19
Barış ve Savaş 20
Rakkase 21
İki Koruyucu Melek 22
Heykel 24
Değiş Tokuş 25
Aşk ve Nefret 26
Düşler 27
Meczup 28
Kurbağalar 29
Yasalar ve Yasama 31
Dün, Bugün ve Yarın 32
Filozof ve Ayakkabı Tamircisi 33
Köprüleri İnşa Edenler 34

Zaad Tarlası 35
Altın Kemer 37
Kırmızı Toprak 38
Dolunay 39
Münzevi Ermiş 40
Eski, Çok Eski Şarap 41
İki Şiir 42
Lady Ruth 43
Fare ile Kedi 44
Beddua 45
Narlar 46
Tek Bir Tanrı ve Birçok Tanrı 47
Sağır Kadın 48
Araştırma 50
Asa 51
Yol 52
Balina ve Kelebek 54
Bulaşıcı Huzur 55
Gölge 56
Yetmiş Yaş 57
Tanrı'yı Bulmak 58
Irmak 59
İki Avcı 60
Başka Gezgin 61

Gezgin

Yol kavşağında bir adama rastladım; sadece bir pelerini, bir asası ve yüzünü karartan acıdan bir tülü vardı. Selamlaştık ve ona "Evime gel," dedim, "konuğum ol."

O da geldi.

Eşim ve çocuklarım bizi evin eşiğinde karşıladılar. Adam onlara gülümsedi, onlar da sevindiler gelişine.

Hep birlikte sofraya oturduk, bizimkiler mutluydu, çünkü bu adam biraz suskun ve gizemliydi.

Yemekten sonra ateşin çevresinde toplandık; ben de gezileri hakkında sorular sordum ona.

O gece ve ertesi gün, bize birçok öykü anlattı; ama benim şimdi anlattıklarım onun acı günlerine ait bir tanıklıktır, kendisi çok tatlı ve yumuşak biri olsa da. Öyküleri de, yol boyunca biriken bu tozdan ve bu sabırdan oluşmuştur.

Adam üç gün sonra bizden ayrıldığında, konuğumuzun gitmiş olduğunu değil, içimizden birinin hâlâ bahçede olduğunu, henüz içeri girmediğini düşündük.

Giysiler

Bir gün, Güzellik ve Çirkinlik deniz kıyısında karşılaştılar. Biri, öbürüne "Haydi yıkanalım," dedi.

Soyunup suya daldılar. Biraz sonra, Çirkinlik kıyıya çıkıp Güzelliğin giysilerini giydi ve yoluna devam etti.

Güzellik de sudan çıktı. Giysilerini bulamayınca, çıplak kalmaktan da çok utandığı için, Çirkinliğin giysilerine büründü. Sonra, kendi yoluna gitti.

İşte, o gün bugündür, erkekler ve kadınlar Güzellikle Çirkinliği birbirine karıştırdılar.

Ancak, kimi insanlar, ona ait olmayan giysilerine rağmen Güzelliğin yüzünü gördüler ve onu tanıdılar. Kimi insanlar da tanırlar Çirkinliğin yüzünü; giysiler onu gözlerinden saklayamaz.

Kartal ve Çayırkuşu

Bir çayırkuşu ile bir kartal, yüksek bir tepedeki bir kayalıkta karşılaştılar. Çayırkuşu kartala "İyi günler dilerim, efendim," dedi. Kartal onu, yüksekten şöyle bir süzdükten sonra, vurgusuz bir sesle cevap verdi: "İyi günler."

Çayırkuşu devam etti: "Umarım, sizin için her şey yolundadır, efendim."

"Evet," dedi kartal, "işlerimiz yolundadır; ama sen bilmez misin ki, biz kuşların kralıyız ve biz konuşmadan senin bize hitap etmeye hakkın yoktur?"

Çayırkuşu "Aynı aileden olduğumuzu sanıyorum," diye karşılık verdi.

Kartal küçümsemeyle baktı ona ve "Kim söyledi ki seninle benim aynı aileden olduğumuzu?" diye sordu.

Çayırkuşunun yanıtı şöyleydi: "Hatırlatmama izin verin, ben de sizin kadar yükseğe uçabilirim, şarkı okuyabilirim ve şu yeryüzünde yaşayan diğer yaratıklara neşe verebilirim. Oysa siz ne zevk ne neşe verebilirsiniz."

Kartal bu söze öfkelendi: "Zevkmiş, neşeymiş! Seni gidi kendini beğenmiş, kasıntı, cılız yaratık! Seni küçük bir gaga darbesiyle yutabilirim. Boyun ancak benim ayağım kadar!"

Çayırkuşu uçarak kartalın sırtına kondu ve tüylerini gagalamaya başladı. Sinirlenen kartal, küçük kuştan kurtulmak için hızla yükseğe uçtu. Ama başaramadı. Kavgadan usanıp geri döndü ve yüksek tepedeki aynı kayanın üstüne kondu; hiç böyle öfkelenmemişti, o küçük yaratık sırtında, o uğursuz ana lanet yağdırdı.

O sırada, küçük bir kaplumbağa geçti oradan ve bu görüntü karşısında gülmeye başladı; sarsıla sarsıla öyle güldü ki, az kalsın sırtüstü devrilecekti!

Kartal kaplumbağayı süzdü ve şöyle dedi: "Sen, ağır ve yerle bir sürünen küçük şey, her zaman toprağa mahkûm olan yaratık, neye gülüyorsun peki?"

Kaplumbağa cevap verdi: "Evet, görüyorum ki ata dönmüşsün, küçük bir kuş da sürüyor seni, ama küçük sürücün kuşların en iyisi."

Kartal, bunun üzerine "Sen kendi işine bak!" dedi. "Bu iş, küçük kız kardeşim çayırkuşu ile benim aramda bir aile meselesi!"

Aşk Şarkısı

Bir şair, günün birinde, güzel bir aşk şarkısı yazdı. Bu şarkıyı çoğaltıp dostlarına, erkek kadın demeden, tüm yakınlarına gönderdi. Bunların arasında, sadece bir kez gördüğü ve dağların ardında yaşayan genç bir kadın da vardı.

İki gün geçti, geçmedi; bir haberci genç kadından bir mektup getirdi. Mektupta şöyle diyordu: "Bana yazmış olduğunuz aşk şarkısının beni çok duygulandırdığından emin olmanızı isterim. Nişan hazırlıklarımız için annem ve babamla tanışmaya gelin hemen."

Şair bir başka mektupla cevap verdi ona: "Dostum, bu sadece bir şairin yüreğinden çıkmış, her erkeğin her kadına söylediği bir aşk şarkısıdır."

Kadın yeniden yazdı şaire: "Siz ikiyüzlü bir adamdan başka bir şey değilsiniz, yazdıklarınız da düpedüz yalan! Bugünden itibaren ve ölünceye kadar, sizi hatırlayarak bütün şairlerden nefret edeceğim!"

Gözyaşları ve Gülüşler

Nil kıyısında, gün batarken, bir sırtlanla bir timsah karşılaştılar. Durup selamlaştılar.

Sırtlan dedi ki: "Nasıl gidiyor hayat, azizim?"

Timsah da cevap verdi: "Benim için kötü. Zaman zaman acı ve hüzünle ağlıyorum, o zaman da öteki hayvanlar bıkıp usanmadan 'Bunlar timsah gözyaşlarından başka bir şey değil!' diyorlar. Bu da beni öyle yaralıyor ki, söyleyecek söz bulamıyorum."

Bunun üzerine, sırtlan konuştu: "Acınızdan ve hüznünüzden söz ediyorsunuz, ama bir an benim yerimde olduğunuzu düşünün. Dünyanın güzelliğini seyrediyorum; harikalarına, mucizelerine bakıyorum, salt bir neşeyle, tıpkı günün güldüğü gibi, bazen kahkahayla gülmeye koyuluyorum. Şu ormanın milleti de 'Bu bir sırtlanın gülüşünden başka bir şey değil...' diyor."

Panayırda

Bir gün, panayıra köyden bir genç kız geldi. Çok sevimliydi. Yüzünde leylak ve gül vardı; günbatımı akardı saçlarında ve dudaklarında gülümserdi şafak.

Bu gönülçelen yabancı ortada görünür görünmez, genç adamlar etrafını sardılar. Biri onunla dans etmek, öbürü onuruna pasta kesmek istiyordu. Hepsi yanağından bir öpücük istiyordu. Nihayet, panayır değil miydi?

Ama yine de, kız şaşırıp ürkmüştü, genç adamlar hakkında da kötü düşünmeye başladı. Onları azarladı, dahası bir ikisini de tokatladı. Sonra, olanca hızıyla koşarak kaçtı oradan.

Aynı akşam, dönüş yolunda, içinden şöyle dedi: "İçim bulandı. Bu genç adamlar ne kadar da münasebetsiz, ne kadar da kötü yetişmişler! İnsanı çileden çıkarıyorlar!"

Bir yıl geçti, ama bu aynı sevimli kızın aklından o panayırlar, o genç adamlar çıkmadı. Sonra, yüzünde leylak ve gülle, saçlarından günbatımı akan ve dudaklarında şafağın gülümsediği o kız tekrar panayıra gelmeye karar verdi.

Ancak bu kez, genç adamlar kızı görünce ona yüz çevirdiler. Ve bütün gün boyunca görmezden gelinip, yalnız kaldı.

Gün batarken, evinin yolunu tuttuğunda, yüreği kan ağlıyordu: "İçim bulandı. Bu adamlar ne kadar da münasebetsiz! Ne kadar da kötü yetişmişler! İnsanı çileden çıkarıyorlar!"

İki Prenses

Shawakis kentinde bir prens yaşıyordu; erkek, kadın, çocuk, herkes tarafından sevilmişti. Kırlardaki hayvanlar bile onu selamlamaya geliyordu.

Ancak, karısı olan prensesin onu sevmediği, hatta ondan nefret ettiği herkesin dilindeydi.

Bir gün, komşu bir kentin prensesi Shawakis prensesini ziyarete geldi. Birlikte oturup konuştular; sohbet sırasında kocalarından söz açıldı.

Shawakis prensesi tutkuyla söylendi: "Evliliğinizden bu yana yıllar geçmesine rağmen, eşiniz prensle birlikte mutlu olduğunuz için size imreniyorum. Bana gelince, nefret ediyorum kocamdan! Bir tek bana ait değil, bundan dolayı da çok mutsuzum!"

Konuk prenses ona bakıp dedi ki: "Dostum, sizin kocanızı sevdiğiniz bir hakikat. Evet, ona doymak bilmeyen bir tutkuyla bağlısınız ve tabiri caizse, bir kadın için hayat, bir bahçe için bahar neyse odur. Ama siz bana ve kocama acıyın, çünkü bizim sessiz bir sabırla birbirimize katlanmaktan başka bir şey yaptığımız yok. Ancak, siz ve ötekiler, bunun mutluluk olduğunu sanıyorsunuz!"

Şimşek

Bir piskopos, fırtınalı bir günde, katedralinde bulunuyordu. Hıristiyan olmayan bir kadın onu görmeye geldi ve sordu: "Ben Hıristiyan değilim. Kurtuluş hakkım var mı benim? Cehennem ateşinden kaçabilir miyim?"

Piskopos bakışlarını kadına çevirdi ve cevap verdi ona: "Hayır, su ve kutsal ruhla vaftiz olanların dışında, kimseye kurtuluş yoktur!"

Ve sözünü tam bitirdiği anda, bir gök gürültüsüyle katedralin üstüne yıldırım düştü, yapı bir anda ateş ve alev içinde kaldı.

Kentin insanları yetişip kadını kurtarmayı başardılar. Ama piskopos yandı kül oldu, ateş onu yuttu.

Keşiş ve Hayvanlar

Vaktiyle yeşil tepelerin bağrında bir keşiş yaşardı. Tertemiz ruhu ve apak bir yüreği vardı. Yeryüzünün tüm hayvanları ve gökyüzünün kuşları çifter çifter ona gelirler, o da onlarla konuşurdu. Onu zevkle dinlerler, etrafına toplanmaktan hoşlanırlardı; öyle ki gece çökünceye kadar oradan ayrılmak istemezlerdi; ta ki onları yola koyup hayır duasıyla rüzgâra ve ormana emanet edinceye kadar.

Bir akşam, aşktan söz ederken, bir leopar başını kaldırıp keşişe "Bize aşktan söz ediyorsunuz," dedi, "söyleyin o zaman efendim, sizin eşiniz nerede?"

Keşiş cevap verdi: "Hiç eşim olmadı."

Bunun üzerine, hayvanlar ve kuşlar meclisinde büyük bir şaşkınlık çığlığı koptu. Aralarında şöyle konuşmaya başladılar: "Kendisinin ne aşktan ne de çiftleşmeden haberi yokken, nasıl söz edebilir bunlardan bize!" Ve sessizce, küçümseyerek keşişi tek başına bıraktılar.

O gece, keşiş hasırına yüzükoyun uzandı ve geçmişine pişmanlıkla, acı acı ağladı.

Ermiş ve Çocuk

Ermiş Sharia, bir gün, bir bahçede bir çocuğa rastladı. Çocuk ona koşarak "Günaydın efendim," dedi. Ermiş "Sana da günaydın, efendim," diyerek karşılık verdi. Biraz sonra da ekledi: "Görüyorum ki yalnızsın."

Çocuk, bunun üzerine güleç ve neşeli bir tavırla "Sütannemden kurtulmak için çok uğraştım. O, benim şu çalıların arkasında olduğumu sanıyor; ama görüyorsun ki buradayım," dedi. Sonra gözlerini ermişin yüzüne dikerek sürdürdü konuşmasını: "Yalnızsın, sen de. Sen sütannene ne yaptın?"

Ermiş "Ah, bu farklı!" diye yanıt verdi. "Doğrusu ben ondan sık sık kaçamam. Ama bu kez, bu bahçeye girdiğimde, o da beni çalıların ardında arıyordu."

Çocuk ellerini çırparak bağırdı: "Sen de benim gibi kayboldun! Kaybolmak güzel, değil mi?" Sonra ona sordu: "Sen kimsin?"

Adam karşılık verdi: "Bana ermiş Sharia derler. Söyle bana, peki sen kimsin?"

"Ben sadece benim," dedi çocuk. "Sütannem beni arıyor ve nerede olduğumu bilmiyor."

Ermiş göklere bakarak dedi ki: "Ben de bir süre için sütannemin bakışlarından kurtuldum, ama o beni yine bulacak."

Çocuk da "Benimki de beni bulacak, biliyorum," dedi.

Bunun üzerine, bir kadının çocuğu adıyla çağırdığı duyuldu. "Görüyorsun," dedi çocuk, "onun beni bulacağını sana söylemiştim."

O anda, bir başka ses duyuldu: "Neredesin Sharia?"

Ve ermiş "Görüyorsun çocuğum, bak béni de buldular," dedi.

Sharia başını göğe kaldırarak yanıtladı: "Buradayım."

İnci

İstiridye komşusuna dedi ki: "İçimde büyük bir acı duyuyorum; ağır ve yuvarlak. Yüreğimi daraltıyor."

Öbür istiridye kurumlu bir tavırla cevap verdi: "Şükürler olsun göğe ve denize! İçimde hiçbir acı hissetmiyorum. Sağlığım yerinde, kalbimden kabuğuma kadar çok iyiyim."

O sırada, bir yengeç geçti oradan, iki istiridyenin konuştuklarını duydu ve çok iyi olduğunu söyleyen istiridyeye şöyle dedi: "Gerçekten de sağlığın mükemmel. Ama komşunun yaşadığı acı, olağanüstü güzellikte bir inciden kaynaklanıyor."

Beden ve Ruh

Bir adam ve bir kadın, bahara açılan bir pencerenin önünde yan yana oturmuşlardı. Kadın adama "Seni seviyorum. Yakışıklısın, zenginsin ve her zaman iyi giyimlisin," dedi.

Adam da kadına "Seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Güzel bir düşüncesin, ayrıca elde tutulamayacak bir şeysin, düşlerimdeki şarkısın sen."

Kadın öfkelenerek uzaklaştı ondan. "Efendim," dedi, "derhal beni terk etmenizi istiyorum sizden. Ben ne bir düşünceyim ne de düşlerinizden geçen bir şey. Ben bir kadınım. Beni bir eş ve gelecekte çocuklarımızın annesi olarak sevmenizi, arzulamanızı isterdim."

Ve ayrıldılar.

Adam, içinden şöyle diyordu: "İşte bir başka düş, tam da şu anda, sise dönüşüyor."

Kadın da kendi kendine söyleniyordu: "Peki, beni sise ve düşe dönüştüren bir adama ne demeli?"

Kral

Sadık Krallığı'nın halkı, krallarının sarayını ona karşı isyan çığlıkları atarak kuşattı. Kral, bir elinde tacı, bir elinde asası, sarayın merdivenlerinden indi. Görkemli yürüyüşü kalabalığı susturdu, karşılarına geçip onlara şöyle dedi: "Dostlarım, artık benim tebaam değilsiniz; işte tacım işte asam, size bırakıyorum. Sizden biri olmak isterim. Ben bir insanım sadece, insan olarak da, talihimizin daha iyi olması için sizinle birlikte çalışmak isterim. Bir krala hiç gerek yok. Şu halde, tarlalara ve bağlara gidelim, sıkı çalışalım, el ele verelim. Bana sadece, hangi tarlaya ya da bağa gitmem gerektiğini söyleyin. Siz hepiniz, şimdi kralsınız."

Halk şaşırıp kalmıştı, yeniden sessizliğe büründüler; zira hoşnutsuzluklarının kaynağı olarak gördükleri kral tacını ve asasını onlara bırakıyor, onlardan biri oluyordu.

İstisnasız her biri kendi yoluna gitti ve kral, içlerinden bir adamla bir tarlaya yöneldi.

Ancak, Sadık Krallığı kralsız daha iyi olmadı; bir hoşnutsuzluk bulutu tüm ülkeyi tedirgin ediyordu. Halk pazaryerinde yeniden çığlık atmaya başladı, bu kez bir kral tarafından yönetilmek istediğini dile getiriyordu. Yaşlı, genç, herkes bir ağızdan haykırdı: "Kralımızı istiyoruz!"

Kralın peşine düştüler ve onu bir tarlada çalışırken buldular. Onu tahtına götürüp, tacını ve asasını geri verdiler. Ona şöyle dediler: "Şimdi bizi güçle ve adaletle yönetin."

Dedi ki: "Sizi güçle yöneteceğim, elbette; sizi yönetmeme yardım eden yer ve gök tanrıları izin verirlerse, adaletle de yönetirim."

Bunun üzerine, kadınlı erkekli bir topluluk onun huzuruna çıktılar; kendilerine kötü davranan ve kölelik ettikleri bir barondan yakındılar. Kral derhal baronu çağırtarak ona şöyle dedi: "Tek bir insanın hayatı Tanrı'nın terazisinde bir ötekinin hayatına denktir. Oysa sen tarlalarında ve bağlarında çalışanların hayatını nasıl tartacağını bilmediğin için kovuluyorsun, bu krallığı sonsuza dek terk etmek zorundasın."

Ertesi gün, bir başka topluluk krala gelerek, tepelerin ardında yaşayan bir kontesin zulmünden yakındılar; onları nasıl sefalete sürüklediğini anlattılar. Kontes hemen saraya getirildi ve kral sürgün kararını yüzüne karşı şu sözlerle açıkladı: "Tarlalarımızda durup dinlenmeden çalışanlar ve bağlarımıza bakanlar bizden daha soyludur; biz onların hazırladığı ekmeği yiyor, onların sıktıkları üzümlerin şarabını içiyoruz. Ve sen bunu bilmediğin için, bu ülkeyi terk etmek ve bu krallıktan uzak kalmak zorundasın."

Sonra bir grup kadın ve erkek daha gelerek, piskoposun katedral için taş taşıttırıp kırdırdığını, ancak karşılığında hiçbir şey vermediğini; mideleri açlıktan zil çalarken, piskoposun kasasının altın ve gümüş dolu olduğunu bildiklerini söylediler.

Kral piskoposun gelmesini buyurdu ve piskopos huzura çıktığında ona "Senin göğsünde taşıdığın bu haç, senin Hayat'a hayat katman gerektiğini gösterir. Ama sen Hayat'tan hayat aldın ve hiçbir şey vermedin. Sen de bu krallığı bir daha dönmemek üzere terk edeceksin," dedi.

Böylece, tam bir ay boyunca her gün, erkekler ve kadınlar kendilerine yüklenen angaryalardan şikâyet etmek için krala geldiler. Ve tam bir ay boyunca istisnasız her gün bir zalim ülkeden sürüldü.

Sadık Krallığı'nın halkı şaşkınlığa uğramıştı, herkesin gönlünde sevinç vardı.

Bir gün, yaşlılar ve gençler gelip kralın kulesini sardılar ve seslendiler ona. O, bir elinde taeı, bir elinde asası, merdivenlerden indi.

Şöyle dedi onlara: "Şimdi ne bekliyorsunuz benden? Bakın, taşımamı istediğiniz şeyi size geri veriyorum."

Ama onlar "Hayır, hayır!" diye bağrıştılar, "Siz bizim meşru kralımızsınız. Ülkeyi engereklerden temizlediniz ve kurtları yok ettiniz; biz de size şükranlarımızı sunmaya geldik. Taç görkemiyle sizindir, asa şerefiyle sizindir."

Kral, bunun üzerine şöyle dedi: "Hayır, ben değil. Siz kendiniz kralsınız. Siz beni zayıf ve kötü yönetici olarak gördüğünüzde, siz kendiniz zayıf ve kötü yöneticilerdiniz. Şimdi, ülkenin durumu iyi, çünkü sizin iradeniz böyle. Ben hepinizin zihnindeki bir düşünceyim sadece, sadece sizin eylemlerinizde varım. Gerçekte, yönetici olarak böyle bir kimse yok. Sadece, kendilerini yönetmek üzere yönetilenler var.

Ve kral tacı ve asasıyla kulesine döndü. Yaşlılara ve gençlere gelince, her biri, hoşnut, kendi yoluna gitti.

Ve her biri kendini, bir elinde taç bir elinde asa, kral olarak görüyordu.

Kum Üstüne

Bir adam, öbürüne "Uzun zaman önce, deniz yükseldiğinde, değneğimin ucuyla kum üstüne bir dize yazdım. İnsanlar hâlâ durup okurlar ve hiçbir şeyin onu silmemesine özen gösterirler," dedi.

Öbür adam: "Ben de kum üstüne bir dize yazdım, ama sular alçalmıştı, engin denizin dalgaları da onu silip geçti. Ama söyle bana, ne yazmıştın?"

Birinci adam cevap verdi: " 'Ben var olanım' diye yazdım. Peki, sen ne yazmıştın?"

İkincisi dedi ki: " 'Ben şu koca okyanusun bir damlasıyım yalnızca.' Bunu yazmıştım."

Üç Armağan

Bir zamanlar, Bişerri kentinde, iyi kalpli bir hükümdar yaşardı, tebaasının sevip saydığı bir insandı.

Orada, son derece yoksul bir adam da vardı, hükümdara karşı öfke doluydu, onu çekiştirip arkasından atıp tutarak boşboğazlık ediyordu.

Hükümdarın bundan haberi vardı, ama sabrediyordu.

Sonunda kaygılandı. Bir kış gecesi, hükümdarın hizmetkârlarından biri adamın kapısını çaldı; koca bir çuval un, bir torba sabun ve bir koni* şekerle gelmişti.

Hizmetkâr ona "Hükümdar bu armağanları size onu iyi anmanız için gönderdi," dedi.

Adam çok sevindi, çünkü hükümdarın bu armağanlarla kendisine saygılarını sunduğunu düşünüyordu. Kibirli bir halde piskoposu görmeye gitti ve hükümdarın ona armağan ettiği şeyleri anlattı. "Görüyor musun," dedi, "hükümdar benim teveccühümü ne kadar arzu ediyor?"

Ama piskopos şöyle cevap verdi adama: "Ah, bu hükümdar ne kadar akıllı ve sen ne kadar az anlıyorsun! Hükümdar simgelerle konuşuyor. Un boş miden için; sabun kirli bedenin için; şeker de acı dilini tatlandırman için."

O gün bugündür, adam kendinden utanır oldu. Hükümdara karşı nefreti her zamankinden daha büyüktü, hükümdarın mesajını ona açıklayan piskoposa karşı beslediği nefret ise daha da büyüktü.

Ancak, daha sonra suskunluğunu korudu.

---

* Kozalak biçiminde deniz kabuğu. (ç.n.)

Barış ve Savaş

Üç köpek sere serpe uzanmış güneşleniyor, bir yandan da çene çalıyorlardı.

Birinci köpek, düşe dalmış, dedi ki: "Köpek soyunun bu şanlı günlerini yaşamak, gerçekten harika. Denizin altında, toprağın üstünde ve dahası gökte, ne kadar kolay seyahat ettiğimizi bir düşünün. Köpeklerin rahatı için, gözlerimizin, kulaklarımızın ve burunlarımızın rahatı için gerçekleştirilen buluşları bir an aklınızdan geçirin."

İkinci köpek "Biz sanata daha saygılıyız. Aya karşı atalarımızın yapabildiğinden daha ritimli bir şekilde uluyoruz. Ve sudaki yansımamıza baktığımızda, yüz hatlarımızın dünkünden daha belirgin olduğunu görüyoruz," diye sürdürdü sohbeti.

Üçüncü köpek de konuştu: "Ama beni en çok ilgilendiren ve aklımı çelen şey, köpek soyunun bağrında var olan bu barışçıl anlayıştır."

Tam o anda, şöyle bir çevreye baktıklarında, çok yakından bir zabıta memurunun geçtiğini gördüler.

O zaman, üç köpek yerlerinden zıplayıp sokağın içine kaçtılar; koşarlarken, üçüncü köpek "Koşun, Allah aşkına!" diye bağırıyordu. "Canınızı kurtarın, uygarlık peşimizde!"

Rakkase

Bir gün Birkasha hükümdarının sarayına, çalgıcılarıyla birlikte bir rakkase geldi. Saraya kabul edildikten sonra, ut, ney ve kanun nağmeleriyle hükümdarın huzurunda raksa başladı.

Alevlerin raksını, kılıçların ve mızrakların raksı gibi sergiledi. Yıldızların ve göklerin dansını icrâ etti, sonra da rüzgârda dönüp duran çiçeklerin raksını.

Sonunda hükümdarın tahtı önünde eğildi. Hükümdar yaklaşmasını işaret ederek, şöyle dedi ona: "Gönülçelen kadın, zarafetin büyüleyici kızı, nereden geliyor sanatın? Ritimlerinde ve uyumlu hareketlerinde tüm unsurlara nasıl oluyor da hükmedebiliyorsun?"

Rakkase hükümdarın önünde bir kez daha eğilip cevap verdi: "Güçlü ve zarif Majesteleri, size cevap verememe. Bildiğim tek şey şudur:

Filozofun ruhu kafasındadır.

Şairin ruhu yüreğinde gizlidir.

Şarkıcının ruhu gırtlağında halkalanır.

Ama rakkasenin ruhu onun tüm bedeninde yaşar."

İki Koruyucu Melek

Bir akşam, iki melek kentin kapısında karşılaştılar. Selamlaşıp konuşmaya başladılar.

Meleklerden biri "Bugünlerde ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sana hangi iş verildi?"

Öbür melek cevap verdi: "Aşağı vadide yaşayan düşkün, büyük günahkâr ve çok aşağılık bir adamın koruyucusu olmak için seçildim. Bana inan, çok önemli bir iş bu, çok gayretli çalışıyorum."

Birinci melek "Bu kolay bir görev," dedi. "Ben çok günahkâr tanıdım ve çok kez koruyucuları oldum. Ama bu kez, orada bir kulübede yaşayan iyi bir azizin koruyucusu olmak için seçildim. Seni temin edebilirim ki, son derece zahmetli ve çok hassas bir görev benimki."

Öbür melek ona dedi ki: "Bu tamamen kendini beğenmişlik. Bir azizi korumak, bir günahkârı korumaktan nasıl daha zor olabilir ki?"

Birinci melek "Bana kendini beğenmiş muamelesi yapmak, ne densizlik!" diye çıkıştı. "Ben sadece hakikati söylüyorum. Bana kalırsa, kendini beğenmiş olan sensin!"

Melekler tartışıp dövüşmeye başladılar, önce sözlerle, sonra da yumruk ve kanat darbeleriyle.

Kavgaları sırasında, büyük meleklerden biri geçti oradan. Onları ayırıp şöyle dedi: "Niçin kavga ediyorsunuz? Sebep ne? Koruyucu meleklerin kentin kapısında böyle dalaşmalarının ne kadar yakışıksız olduğunu bilmiyor musunuz? Söyleyin bana, nedir anlaşmazlığınız?"

Her iki melek aynı anda konuştular; her ikisi de, kendisine verilen görevin daha zor olduğunu ileri sürüyor, en takdire değer iş olduğunu söylüyordu.

Büyük melek başını salladı ve derin düşüncelere daldı.

Ardından, onlara şöyle dedi: "Dostlarım, şimdi size hanginizin şeref ve ödül hak ettiğini söyleyemem. Ama yetki bana verildiği için, barış aşkına ve işinizin yararına, mademki ikiniz de öbürünün görevinin daha kolay olduğunu ileri sürüyorsunuz, ben de her birinize diğerinin görevini veriyorum. Şimdi, gidin ve yeni işinizde mutlu olun."

Böylece hareket buyruğunu alan melekler itaat ederek yollarına gittiler. Ama her biri büyük meleğe öfkeyle baktılar. İçlerinden şöyle diyorlardı: "Ah, bu baş melekler! Biz öteki meleklere, hayatı her gün gittikçe daha da güçleştiriyorlar."

Ama büyük melek olduğu yerde duruyordu ve bir kez daha derin düşüncelere daldı. Kendi kendine şöyle dedi: "Gerçekten de, uyanık olmalı ve koruyucu meleklerimizi gözetim altında tutup kollamalıyız."

Heykel

Vaktiyle tepelerin bağrında bir adam yaşardı, yaşlı bir ustanın elinden çıkmış bir heykeli vardı. Heykel kapısının yanında yüzükoyun yatmış durur, adam da hiç umursamazdı bunu.

Bir gün, kentten gelen bir adam evinin yanından geçti, bilgili biriydi, heykeli görünce, sahibine onu satıp satmayacağını sordu.

Sahip gülmeye başladı ve ona "Bu kararmış ve kirli taşı kim satın almak ister ki? Size bunu soruyorum," dedi.

Kentli adam ona cevap verdi: "Bu heykele karşılık size bir gümüş akçe verebilirim."

Öbür adam şaşırdı ve mutlu oldu.

Heykel bir filin sırtında kente kadar taşındı. Aradan aylar geçtikten sonra, dağlı adam kenti ziyaret etti; sokaklarda gezinirken, bir dükkânın önünde toplanmış bir kalabalık gördü. Bir adam boğazını yırtarcasına bağırıyordu: "Dünyanın en güzel, en şaşırtıcı heykeli! Koşun, gelin! Ustanın en muhteşem başyapıtını görmek için iki gümüş akçe yeter!"

Bunun üzerine, dağlı adam, bir gümüş akçeye sattığı heykeli görmek için iki gümüş akçe ödeyip dükkâna girdi.

Değiş Tokuş

Günlerden bir gün, yoksul bir Şair zengin bir Budala ile karşılaştı, hemen sohbete başladılar. Hoşnutsuzlukları bütün sözlerinden belli oluyordu.

Sonra Yol Meleği oradan geçti ve ellerini iki adamın da omuzlarına koydu. Ve bir mucize oldu: O andan itibaren, iki adamın varlıkları değişti.

Ve ayrıldılar. Ama garip şey, Şair ellerine baktı ve kuru, akan kumdan başka hiçbir şey bulamadı; Budala da gözlerini kapattı ve yüreğinde kımıldayan bir bulut-tan başka bir şey duyumsamadı.

Aşk ve Nefret

Bir kadın, bir adama "Seni seviyorum," dedi. Adam da "Kalbim keşke aşkına layık olsaydı!" diye karşılık verdi.

Kadın "Sen beni sevmiyor musun yoksa?" diye sordu. Adam da baktı, hiçbir şey demedi.

Sonra kadın çığlığı bastı: "Senden nefret ediyorum!"

Adam da ona dedi ki: "Kalbim nefretine de layık olsaydı!"

Düşler

Bir adam bir düş gördü ve uyandığında, düşünü yorumlaması için kâhine danışmaya gitti.

Kâhin adama "Bana uyanıkken gördüğün düşlerle gel ki, anlamlarını sana söyleyebileyim. Ama uykuda gördüğün düşler ne benim bilgeliğime ne de senin hayal gücüne aittir," dedi.

Meczup

Bir meczuplar evinin bahçesinde, solgun yüzlü, sevimli ve hayranlık uyandıran bir genç adamla karşılaşmıştım.

Bir sıranın üstüne, yanına oturdum ve sordum ona: "Niçin buradasınız?"

Bana şaşkınlıkla bakarak şöyle dedi: "Bu yersiz bir soru, ama yine de cevaplayacağım. Babam beni bire bir kendi benzeri yapmak istiyordu, amcam da öyle. Annem ünlü babasının bir eşini görmek istiyordu bende. Kız kardeşim, kocasının, çok değer verdiği denizcinin benim için en kusursuz örnek olduğunu düşünüyordu. Erkek kardeşim ise, onun gibi iyi bir sporcu olmam gerektiği kanısındaydı.

Felsefe, müzik ve matematik öğretmenlerim de kararlıydılar; her biri benim aynadaki kendi suretleri olmamı istiyordu.

Buraya bundan dolayı geldim. Ortamı daha sağlıklı buluyorum. Hiç değilse kendim olabiliyorum."

Sonra, birdenbire bana döndü: "Ama söyleyin bana, siz de eğitim ve öğütler yüzünden mi geldiniz buraya?"

"Hayır," dedim, "ben sadece ziyaretçiyim."

Bana dedi ki: "Ah, siz de duvarın ötesindeki meczuplar evinde yaşayanlardan birisiniz, demek ki!"

Kurbağalar

Bir yaz günü, bir kurbağa erkeğine şöyle dedi: "Korkarım ki, ırmağın yamacındaki şu evde yaşayan insanlar bizim gece şarkılarımızdan rahatsız oluyorlar."

Erkeği cevap verdi: "Olur şey değil, onların gün boyunca konuşmalarıyla sessizliğimizi bozduklarını düşünmüyor musun?"

Kurbağa "Geceleyin bazen çok şarkı söylediğimizi unutmamalıyız ama," dedi.

Erkeği cevap verdi: "Onların da gündüzleri çok konuşup bağrıştıklarını unutmayalım."

Kurbağa "O lanet gürlemesiyle bütün komşuları ayağa kaldıran koca kurbağaya ne demeli?" diye sordu.

Erkeği cevap verdi: "Tamam, bu yamaçlara kadar gelip havayı gürültü kusan ve uyumsuz seslerle dolduran politikacılara, papazlara ve bilim adamlarına ne demeli?"

Ardından, kurbağa şöyle dedi: "Peki, biz bu insanlardan daha iyi olalım. Geceleyin sessiz olalım, ay ritmimizi, yıldızlar uyaklı nağmelerimizi çağırsa bile, şarkılarımızı yüreklerimizde saklayalım. Hiç olmazsa bir iki gece, hatta üç gece sessiz kalalım."

Erkeği cevap verdi: "Pekâlâ, kabul. Bakalım senin iyi kalpliliğin ne getirecek?"

O gece kurbağalar sessiz kaldılar; ertesi gece de, üçüncü gece de hiç seslerini çıkarmadılar.

Ve gerçekten garip bir şey oldu; üçüncü günde, göle yakın evde yaşayan geveze kadın kahvaltıya indi ve kocasına bağırdı: "Üç gecedir uyumadım. Kurbağaların gürültüsü kulaklarımdayken, her zamanki gibi, uykuya veriyordum kendimi. Ama bir şey oldu her-

halde. Üç gecedir ötmediler; uykusuzluk beni deliye döndürdü."

Bunu duyan kurbağa erkeğine dönüp, ona bir göz kırparak "Sessizlik de bizi deliye döndürdü, değil mi?" dedi.

Erkeği cevap verdi: "Evet, gecenin sessizliği ezdi bizi. Şimdi, anlıyorum ki kendi boşluklarını gürültüyle doldurma ihtiyacı duyanların rahatı için şarkılarımızı kesmek gerekli değilmiş."

Ve o gece, ay çağırdı kurbağaların ritimlerini, yıldızlar da uyaklı ötüşlerini boş yere çağırmadı.

Yasalar ve Yasama

Çok eski çağlarda, yüce bir kral vardı, bilgeydi. Tebaası için yasalar hazırlamak istiyordu.

Yasa yapmaları için, bin farklı kabileden bin bilgeyi başkentine çağırdı.

Ve öyle de oldu.

Ancak, parşömenler üzerine yazılı bin yasa okuması için krala sunulunca, tüm içtenliğiyle acı acı ağladı, çünkü krallığında bin çeşit suç olduğunu bilmiyordu.

Sonra kâtibini çağırdı, dudaklarında gülümseme, yasalarını kendisi yazdırdı. Sadece yedi yasa.

Bin bilge öfkeyle onu terk edip kabilelerine döndüler; her kabile onların yaptıkları yasalarla donatıldı. Ve her kabile kendi bilgesinin yasalarını izledi.

Bu nedenledir ki, bugün hâlâ, bin yasa vardır ülkede.

Büyük bir ülkedir bu, ama bin hapishanesi vardır, hapishaneler de bin yasayı çiğneyen kadın ve erkeklerle doludur.

Gerçekten de büyük bir ülkedir bu, ama halkı bin yasa yapıcının ve bir tek bilge kralın torunlarıdır.

Dün, Bugün ve Yarın

Dostuma dedim ki: "Şu kadına bak, adamın koluna nasıl yaslandığını görüyor musun? Halbuki dün de benim koluma öyle yaslanıyordu."

Dostum da bana dedi ki: "Yarın da benim koluma yaslanacak."

Ona şöyle dedim: "Bak, nasıl da sokuluyor ona! Daha dün, çok yakınımda oturuyordu."

Dostum da cevap verdi: "Yarın da, benim çok yakınımda oturacak."

Ona dedim ki: "Bak, onun kadehinden şarap içiyor! Oysa daha dün, benim kadehimden yudumluyordu."

Dostum da dedi ki bana: "Yarın da, benim kadehimden içecek."

Ona "Bak," dedim, "süzgün bakışlarını nasıl da dikmiş ona! Daha dün bana öyle tatlı tatlı bakıyordu."

Dostum cevap verdi: "Yarın da, sadece bana öyle bakacak."

Ona dedim ki: "Ona aşk şarkıları mırıldandığını duymuyor musun? Daha dün, aynı şarkıları bana mırıldanıyordu."

Dostum ise şöyle cevap verdi: "Yarın da benim kulağıma aynı ezgileri mırıldanacak."

"Bak," dedim dostuma, "nasıl da sarılıyor ona! Daha dün, büzülüp göğsümde yatıyordu."

Dostum cevabı yapıştırdı: "Yarın da, benim göğsümde yatacak."

Sonra şöyle dedim: "Ne tuhaf kadın!"

Dostum da açıkladı bana: "Tıpkı hayat gibi, bütün erkekler sahip olmuş ona. Ölüme de benziyor, fethediyor herkesi. Ve sonsuzluk gibi, sarıyor tüm insanlığı."

Filozof ve Ayakkabı Tamircisi

Bir filozof, bir gün yıpranmış ayakkabılarıyla bir tamirci dükkânına girdi. Filozof tamirciye "Rica etsem," dedi, "ayakkabılarımı onarır mısın?"

Tamirci dedi ki: "Şu anda bir başkasının ayakkabılarını onarıyorum, sizinkilere gelinceye kadar başka ayakkabılar da var. Ama ayakkabılarınızı şuraya bırakın, bugünlük şu çifti giyin, yarın gelip sizinkileri alabilirsiniz."

Öfkelenen filozof "Bana ait olmayan ayakkabıları giymem," dedi.

Tamirci cevabı yapıştırdı: "Peki o zaman, siz gerçekten filozof musunuz? Ayaklarınızı başkasının ayakkabılarıyla saramıyor musunuz? Aynı yolun biraz yukarısında, filozofları benden daha iyi anlayan başka bir tamirci var. Ona gidin, ayakkabılarınızı onaracaktır."

Köprüleri İnşa Edenler

Antakya'da, Âsi nehrinin denize dökülmek üzere geçtiği o kentte, iki yakayı birbirine yaklaştırmak için bir köprü yapılmıştı. Köprü, Antakya'nın katırlarının sırtında, tepelerden taşınan taşlarla inşa edilmişti.

Köprü tamamlandığında, sütunlarından birinin üzerine, Grekçe ve Aramca olarak şu yazıyı hakkettiler: "Bu köprü, Kral II. Antiokhos tarafından yaptırıldı."

Ve bütün halk, güzel Âsi nehrinin üzerindeki sağlam köprüden geçti.

Bir akşam kimilerinin biraz meczup olarak gördüğü bir genç, o yazının kazılmış olduğu sütuna kadar indi. O cümlenin üstünü kömürle karalayıp üzerine şunları yazdı: "Bu köprünün taşları tepelerden katırlarla taşındı. Üstünden geçerken, gidip dönerken, bu köprüyü inşa eden Antakya katırlarının sırtına biniyorsunuz."

İnsanlar bu genç adamın yazdıklarını okuduklarında, kimi güldü, kimi şaşırdı. Kimileri de şöyle dediler: "Bunu kimin yazdığını biliyoruz. Biraz meczup değil mi o?"

Ama bir katır bir başka katıra gülerek şöyle dedi: "Bu taşları taşıdığımız günleri hatırlıyor musun? Oysa bugüne dek bu köprünün Kral Antiokhos tarafından yapıldığı söyleniyordu."

Zaad Tarlası

Bir yolcu Zaad yolunda komşu köyde yaşayan bir adama rastladı. Parmağıyla uçsuz bucaksız bir tarlayı gösteren yolcu, adama sordu: "Bu tarla Kral Ahlam'ın düşmanlarını bozguna uğrattığı savaş alanı değil mi?"

Adam cevap verdi: "Burası hiçbir zaman savaş alanı olmadı. Eskiden burada büyük Zaad kenti bulunuyordu, ama küle döndü. Şimdi güzel bir tarla, değil mi?"

Sonra yolcu ve adam ayrıldılar.

Beş yüz metre kadar yürüdükten sonra, yolcu başka bir adamla karşılaştı. Parmağıyla yeniden tarlayı gösteren yolcu, adama sordu: "Demek ki, eskiden kurulan büyük Zaad kenti buradaydı?"

Adam da cevap verdi: "Bu yerde hiçbir zaman kent olmadı. Bir zamanlar burada bir manastır vardı, ama Güney Ülkesi'nin halkı tarafından yerle bir edildi."

Biraz sonra, aynı Zaad yolunda, yolcu üçüncü bir adama rastladı. Parmağıyla bu uçsuz bucaksız tarlayı bir kez daha işaret eden yolcu, adama sordu: "Vaktiyle burada büyük bir manastır olduğu doğru mu?"

Adam cevap verdi: "Bu yakınlarda hiçbir zaman manastır olmadı. Ama babalarımız ve dedelerimiz bize, bu alana çok eskiden çok büyük bir göktaşının düşmüş olduğunu anlattılar."

Sonra yolcu soruşturmasına hiç ara vermeden yoluna devam etti. Daha uzakta, selam verdiği yaşlı bir adamla karşılaştı, ona dedi ki: "Efendim, bu yolda, civarda yaşayan üç adamla konuştum ve her birine bu tarla hakkında bir soru sordum. Her biri diğerlerinin söylediğini yalanladı ve her biri diğer ikisinin öyküsünden farklı şeyler anlattı bana."

Yaşlı adam başını kaldırıp cevap verdi: "Dostum, üçü de sana hakikati anlattı; ama pek azımız bir olaya bir başka olay ekleyerek, ondan bir hakikat çıkarabiliriz."

Altın Kemer

Vaktiyle, yolda karşılaşan ve birlikte Sütunlar Kenti Salamis'e doğru yürümekte olan iki adam, bir öğle sonrası, hiçbir köprünün olmadığı geniş bir nehrin kıyısına vardılar. Ya yüzecekler ya da bilmedikleri bir başka yol bulacaklardı.

Şöyle dediler birbirlerine: "Yüzelim, ne de olsa nehir o kadar da geniş değil." Ve suya atlayıp yüzdüler.

İki adamdan nehirleri ve mendereslerini iyi tanıyanı, akıntının en güçlü yerine geldiğinde kontrolünü kaybederek kendini dalgalara bıraktı; daha önce hiç yüzmemiş olan öteki adam ise dosdoğru karşı kıyıya geçti. Arkadaşının hâlâ akıntıyla boğuştuğunu görünce, kendini yeniden suya attı ve onu sağ salim kıyıya taşıdı.

Akıntıya kapılan adam sordu: "Ama sen bana yüzme bilmediğini söylememiş miydin? Nasıl oldu da, bu nehri böyle kolayca geçtin?"

Öbür adam cevap verdi: "Dostum, belimdeki şu kemeri görüyor musun? Tam bir yıl çalışarak karım ve çocuklarım için biriktirdiğim altın akçelerle dolu. Karıma ve çocuklarıma kavuşmak için, nehri geçmemi sağlayan bu altın kemerin ağırlığı oldu. Karım ve çocuklarım da, ben yüzerken omuzlarımdaydılar."

Ve iki adam birlikte Salamis'e doğru yola devam ettiler.

Kırmızı Toprak

Bir ağaç bir adama dedi ki: "Köklerim kırmızı toprağın derinliğindedir ve sana meyvelerimi sunacağım."

Adam da ağaca şöyle karşılık verdi: "Nasıl da birbirimize benziyoruz! Benim köklerim de kırmızı toprağın derinliğindedir. Kırmızı toprak sana meyvelerini sunma gücünü verirken, bana da senin sunduklarını şükranla kabul etmeyi öğretiyor."

Dolunay

Dolunay bütün görkemiyle kentin üstünde yükseliyordu; bu kentin bütün köpekleri de dolunaya karşı havlamaya başladılar.

Sadece bir köpek havlamıyordu, öbürlerine davudi bir sesle şöyle dedi: "Havlamalarınızla ayın uykusunun sükûnetini bozamazsınız, onu yeryüzüne de indiremezsiniz."

Bütün köpekler havlamayı kestiler o zaman, dehşetli bir sessizlik sardı çevreyi. Ama onlarla konuşan köpek, hepsinin susmasını isteyerek gece boyunca havlamaya devam etti.

Münzevi Ermiş

Bir zamanlar inzivada yaşayan bir ermiş vardı. Ayda üç kez, halka "bağış ve paylaşma" üzerine vaaz vermek için, büyük kentin pazaryerine inerdi. Belagat ustasıydı ve ünü tüm ülkeye yayılmıştı.

Bir akşam, üç adam, onu kulübesinde görmeye geldiler. Ermiş onları buyur etti. Adamlar ona şöyle dediler: "Bağış ve paylaşma vaazları veriyorsun ve çok şeyi olanlara, az şeyi olanlar için cömert olmalarını öğretmeyi biliyorsun; ününün sana zenginlik kazandırdığından da kuşkumuz yok. Şimdi, bize de zenginliklerinden ver, ihtiyacımız var çünkü."

Münzevi cevap verdi: "Dostlarım, şu yataktan, şu hasırdan ve su testisinden başka hiçbir şeyim yok. İsterseniz alın bunları. Ne altınım ne gümüşüm var."

Bunun üzerine, adamlar küçümseyen bakışlarla süzdüler onu, sırtlarını dönerek peş peşe ayrıldılar oradan. Sonuncu adam eşikte bir an durdu ve şöyle dedi: "Sen bir düzenbazsın, sahtekârsın! Öğrettiğin, vaaz ettiğin şeyi, sen kendin uygulamıyorsun!"

Eski, Çok Eski Şarap

Eski zamanlarda, mahzeni ve içindeki şaraplarla haklı olarak övünen zengin bir adam yaşardı. Bu mahzende, yalnızca kendisinin bildiği ve özel durumlar için sakladığı bir testi çok kaliteli, yıllanmış şarabı vardı.

Devletin yöneticisi onu ziyaret etti, zengin adam da düşünüp taşınarak baktı ona. "Bu testi sıradan bir yönetici için açılmayacak," dedi.

Vilayetin piskoposu onu ziyaret etti, ama o kendi kendine "Hayır," diye söylendi, "bu testiyi hiç açmayacağım. O bunun değerini bilmemeli ve şarabın güzel kokusu onun burun deliklerine ulaşmamalı."

Bir taşra prensi onu görmeye geldi ve birlikte yemek yediler. Ama o şöyle düşündü: "Bu şarap, sıradan bir prense ikram edilmeyecek kadar krallara layıktır."

Hatta kendi yeğeninin düğününde de "Hayır, bu testi bu konuklara da sunulmayacak!" diye geçirdi aklından.

Ve yıllar akıp geçti, adam yaşlı olarak öldü; her tohum, her tane gibi gömüldü.

Gömüldüğü gün, yıllanmış şarap testisi de diğer testilerle birlikte mahzenden çıkarıldı ve komşu köylüler arasında paylaşıldı. Hiç kimse o şarabın yıllanmış olduğunu anlamadı.

Onlar için, bir kadehe dökülebilen her şey sadece şaraptı.

İki Şiir

Uzun yıllar önce, iki şair Atina'ya giden bir yol üzerinde karşılaştı. Birbirlerini görmekten mutlu olmuşlardı.

Şairlerden biri, öbürüne sordu: "Son zamanlarda ne besteledin, lirin nasıl?"

Öbür şair gururla cevap verdi: "Şiirlerimin en büyüğünü, belki de Grek dilinde bugüne kadar yazılmış en büyük şiiri yeni bitirdim. Yüce Zeus'a bir yakarma."

Sonra pelerininin altından bir parşömen çıkararak şöyle dedi: "Bak, yanımda işte, sana okumak isterim. Haydi, şu ak servinin gölgesine oturalım."

Şair şiirini okudu; uzun bir şiirdi bu.

Öbür şair de iyi yüreklilikle "Güzel bir şiir," dedi, "çağlar boyunca yaşayacak ve sana ün sağlayacak."

Birinci şair sükûnetle sordu ona: "Peki sen, ne yazdın son günlerde?"

Öbürü cevap verdi: "Çok az yazdım, sekiz dize sadece, bir bahçede oynayan bir çocuğun anısına." Ve okudu dizelerini.

Birinci şair "Fena değil, fena değil," dedi.

Ve sonra ayrıldılar.

Bugün, iki bin yıl sonra, bu şairin sekiz dizesi bütün dillerde okunur, sevilir ve beğenilir.

Öbür şair de, çağlar boyunca kütüphanelerde ve âlimlerin odalarında bulunmasına ve hatırlanmasına rağmen, ne sevilir ne de okunur.

Lady Ruth

Üç adam, yeşil bir tepenin üstünde tek başına dikilen beyaz bir evi uzaktan seyrediyorlardı. İçlerinden biri dedi ki: "Bu Lady Ruth'un evidir, yaşlı bir cadının."

İkinci adam "Yanılıyorsun," dedi, "Lady Ruth, aşağıda yaşıyor, kendini düşlerine adamış, güzel bir kadındır o."

Üçüncü adam ise şöyle konuştu: "İkiniz de yanılıyorsunuz. Lady Ruth şu geniş toprakların sahibidir, kölelerinin de kanını akıtır."

Ve üçü de Lady Ruth hakkında tartışarak yollarına devam ettiler.

Derken, bir kavşağa geldiklerinde, yaşlı bir adama rastladılar. İçlerinden biri ona sordu: "Bizimle tepedeki beyaz evde yaşayan Lady Ruth hakkında konuşma nezaketini gösterir misiniz?"

Yaşlı adam kafasını kaldırarak onlara gülümsedi: "Doksan yaşındayım, Lady Ruth'u tanıdığımda küçük bir çocuktum daha. Lady Ruth seksen yıl önce öldü, evi de şimdi boş! Zaman zaman içinde baykuşlar öter. İnsanlar da orada cinlerin cirit attığını söylerler."

Fare ile Kedi

Bir akşam, şairin biri bir köylüyle karşılaştı. Şair mesafeli, köylü ise çekingendi; yine de konuşmaya başladılar.

Köylü dedi ki: "İzin verirseniz, size daha yeni duyduğum küçük bir öykü anlatayım. Farenin biri kapana kısılmış, orada bulduğu peyniri usul usul yerken, bir kedi yanı başında dikilmiş ona bakıyormuş. Fare bir an titremiş, ama kapanın içinde güvenlikte olduğunu biliyormuş.

Kedi 'Dostum,' demiş, 'bu yediğin son yemeğindir.'

'Evet,' demiş fare, 'bir tane hayatım olduğu gibi, bir tane de ölümüm var. Ama sana ne bundan? Dokuz canlı olduğun söylenir senin. Senin dokuz kez öleceğin anlamına gelmez mi bu?'"

Köylü şaire bakıp şöyle dedi: "Garip bir öykü değil mi?"

Şair ona cevap vermedi, ama yoluna devam ederken, içinden şöyle diyordu: "Elbette dokuz hayatımız var, dokuz can elbette. Ve dokuz kez öleceğiz, öleceğiz dokuz kez. Belki de tek bir cana sahip olmak, kapana kısılmış olmak – son yemeği bir parça peynir olan bir köylünün canına sahip olmak daha iyidir! Ama yine de, çölün ve ormanın aslanlarına akraba değil miyiz?"

Beddua

Yaşlı bir denizci, bana bir gün şöyle dedi: "Otuz yıl kadar oluyor, bir denizci kızımla birlikte kaçtı. İkisini de yürekten lanetledim, çünkü kızımı dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum.

Bir zaman sonra, genç denizci gemisiyle birlikte battı; onunla birlikte güzeller güzeli kızımı'da kaybettim.

Sonuç olarak, genç bir adamın ve genç bir kızın katilini görüyorsunuz karşınızda. Onları yok eden benim bedduamdır. Şimdi de, bir ayağım çukurda, Tanrı'dan beni bağışlamasını diliyorum."

Böyle diyordu yaşlı adam. Ama sözlerinde bir övüngenlik havası vardı ve bedduasının gücüyle hâlâ gururlanıyor gibiydi.

Narlar

Bir zamanlar, bahçesinde birçok nar ağacı olan bir adam vardı. Güz geldiğinde, narlarını gümüş tepsilerde evinin önüne koyar; tepsilere, kendi eliyle şöyle yazdığı etiketler yerleştirirdi: "Bir tane alın, bedavadır; göz hakkı olarak."

Ama insanlar gelip geçer, kimse onlardan almazdı.

Epey düşündükten sonra, bir sonraki güz mevsiminde, evinin önündeki gümüş tepsilere narlarını koymadı, ama bir levhaya koca harflerle şunları yazdı: "Burada ülkenin en iyi narları vardır, ama onları başka yerdekilere nazaran daha pahalı satıyoruz."

O zamandan beri, mahallenin erkekleri ve kadınları o narları satın almak için adamın kapısına üşüştüler.

Tek Bir Tanrı ve Birçok Tanrı

Kilafis kentinde bir sofist, Tapınağın basamaklarında durmuş, tanrıların çokluğu üzerine vaaz veriyordu. İnsanlar içlerinden şöyle diyordu: "Tüm bunları biliyoruz. Bu tanrılar bizimle birlikte yaşamıyorlar mı ve gittiğimiz yerde bizi izlemiyorlar mı?"

Biraz sonra, başka bir adam pazaryerinde durup halka seslendi: "Hiçbir tanrı yoktur." Onu dinleyenler arasında, birçok kişi bu habere çok sevindi, çünkü tanrılardan korkuyorlardı.

Bir başka gün, belagati çok güçlü bir adam geldi ve onlara şöyle dedi: "Sadece bir tek Tanrı vardır." Ve insanlar dehşete düştüler, çünkü içten içe birçok tanrının yargısından ziyade tek bir tanrının yargısından korkuyorlardı.

Mevsim değişmeden, bir başka adam daha gelip insanlara seslendi: "Üç tanrı vardır ve bir tek tanrı gibi rüzgârın üstünde yaşarlar. Hem eşleri hem kız kardeşleri olan yüce ve merhametli bir anneleri vardır."

O zaman, hepsi avunmuş oldu, çünkü gizlice şöyle diyorlardı: "Tek bir tanrı olarak bu üç tanrı, bizim hatalarımız konusunda kaçınılmaz olarak anlaşamayacaklardır. Üstelik, merhametli anneleri de biz ötekilerden, zavallı güçsüzlerden yana olacaktır kuşkusuz."

Böylece, bugüne kadar Kilafis sakinleri birçok tanrının, hiçbir tanrının, tek bir tanrının, tek bir tanrı olarak üç tanrının ve onların merhametli annelerinin varlığı konusunda birbirleriyle tartışıp durmaktalar.

Sağır Kadın

Bir zamanlar, genç eşi küp gibi sağır olan zengin bir adam vardı.

Bir sabah, kahvaltı yaparlarken, kadın adama dedi ki: "Dün, pazaryerine gittim ve Şam ipeğinden giysiler, Hint şapkaları, İran gerdanlıkları ve Yemen bilezikleri gördüm. Kervanlar bu malları dosdoğru kentimize getirmişler sanki. Şimdi, bana bak, zengin bir adamın karısı olmama rağmen paçavralar içindeyim. Bu güzel eşyalardan birkaç tane satın almak istiyorum."

Sabah kahvesini yudumlamaya devam eden kocası, "Sevgilim," dedi, "kente inip canının çektiği her şeyi satın almaman için hiçbir sebep yok."

Ve sağır kadın " 'Yok! Hep yok, yok' diyorsun. Senin servetini ve benim ailemi utandırarak dostlarımızın karşısına paçavralarla çıkmak zorunda mıyım?" dedi.

Kocası cevap verdi: "Ben, yok demedim. Özgürce sokağa çıkabilir, pazaryerine gidebilir, kentimize gelmiş en güzel giysileri ve mücevherleri alabilirsin."

Ama kadın yine sözcükleri yanlış anlayarak şöyle dedi: "Tüm zengin adamlar arasında en cimri olan sensin. Güzel ve sevilecek her şeyi benden esirgiyorsun, oysa yaşıtım olan öteki kadınlar kentin bahçelerinde gösterişli giysileriyle geziniyorlar."

Kadın ağlamaya başladı. Gözyaşları göğsüne düşerken yeniden çığlığı bastı: "Bana hep yok, yok diyorsun, ne zaman bir giysi ya da mücevher istesem esirgiyorsun."

İyice yorulan adam ayağa kalkıp, kesesinden bir avuç altın çıkararak kadının önüne koydu ve iyilik dolu

bir sesle şöyle dedi: "Pazaryerine git sevgilim ve canın ne istiyorsa al."

O günden beri, genç sağır kadın bir şey arzu ettiğinde, göz pınarında bir inci damlasıyla kocasının karşısına geçer, o da sessizce bir avuç altın çıkarıp kucağına bırakırdı.

Meğer genç kadın, sık sık uzun yolculuklara çıkan genç bir adama tutulmuş. Bu adam uzaklara gittiğinde penceresinin önünde oturup ağlardı.

Kocası onu böyle ağlar gördüğünde, "Sokağa ipekli giysiler ve nadir mücevherlerle yeni bir kervan gelmiş olmalı," diye düşünürdü.

O zaman, bir avuç altın çıkarıp önüne koyardı.

Araştırma

Bin yıl önce, Lübnan Dağı'nın bir yamacında iki filozof karşılaştı. Biri öbürüne "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Öbürü cevap verdi: "Gençlik pınarını arıyorum; şu tepelerin ortasında olduğunu biliyorum. Bu pınarın güneşe doğru fışkırdığını doğrulayan yazılar buldum. Ya siz, siz ne arıyorsunuz?"

Birinci adam "Ben, ölümün gizemini arıyorum," diye cevap verdi.

İki filozof da, öbürünün, ne kadar büyük bilge olsa da, kendi alanının bilgisinden yoksun olduğunu düşünerek tartışmaya, birbirini manevi körlükle suçlamaya başladılar.

Filozoflar rüzgârı bastırmaya çalışarak seslerini yükseltirlerken, bir yabancı, kendi köyünde akılsız sayılan bir adam oradan geçiyordu. Öfkeyle tartıştıklarını duyunca, bir an durdu ve savlarına kulak verdi.

Sonra yanlarına yaklaşıp şöyle dedi: "İyi yürekli dostlarım, ikinizin de aslında aynı felsefe okuluna bağlı olduğunuzu ve aynı şeyden söz ettiğinizi sanıyorum; ne var ki, farklı terimler kullanıyorsunuz. Biriniz gençlik pınarını, diğeriniz ölümün gizemini arıyorsunuz. Arayışınız gerçekte tek ve aynı; ve tek olarak ikinizin içinde de var."

Yabancı arkasını döndükten sonra "Eyvallah, bilgeler," dedi ve giderken de sakin sakin gülümsedi.

İki filozof bir an sessizce birbirlerine baktılar ve onlar da gülmeye başladılar. Biri dedi ki: "Pekâlâ, şimdi, niçin birlikte yürüyüp, birlikte aramayalım?"

Asa

Bir kral, karısına dedi ki: "Hanımefendi, siz gerçek bir kraliçe değilsiniz. Benim eşim olamayacak kadar kaba ve zarafet yoksunusunuz."

Karısı cevap verdi: "Efendim, siz krallık taslıyorsunuz, ama gerçekte zavallı bir soytarıdan başka bir şey değilsiniz."

Bu sözler kralı öfkelendirdi, altından yapılmış asasını eline aldığı gibi kraliçenin kafasına indirdi.

Bu sırada başmabeyinci içeri girdi: "Vay canına, Haşmetli! Bu asa, ülkenin en büyük sanatçısı tarafından yapılmıştır. Yazık! Bir gün siz de, kraliçe de unutulacaksınız, ama o asa, güzel bir sanat eseri olarak kuşaktan kuşağa korunmuş olacaktır. Ama şimdi, siz majesteleri kraliçenin başını kanattığınız için, bu asa daha da fazla değerlenecek efendim, daha da uzun süre hatırlanacak!"

Yol

Tepelerin ortasında bir kadın ve oğlu yaşıyordu; oğul ilk ve tek çocuktu.

Oğlan, hekim başucundayken ateşten öldü.

Acıdan çılgına dönen anne doktora dönüp, bağırarak yalvardı: "Söyleyin bana, söyleyin bana, onun mücadelesini durduran, şarkısını susturan nedir?"

Hekim cevap verdi: "Ateştir."

Anne sordu: "Ateş nedir?"

Hekim cevap verdi: "Açıklayamam. Bedene giren ve insan gözüyle göremediğimiz son derece küçük bir şeydir."

Sonra hekim yalnız bıraktı onu. Kadın da kendi kendine, "İnsan gözüyle göremeyeceğimiz son derece küçük bir şey," diye tekrarlıyordu.

Akşam, rahip onu avutmaya geldi. Kadın ağladı ve bağırdı: "Ah, neden yitirdim oğlumu, biricik oğlumu, ilk yavrumu?"

Rahip dedi ki: "Çocuğum, bu Tanrı'nın isteği."

Kadın "Tanrı nedir? Tanrı nerededir?" diye sordu. "Önünde bağrımı yarıp, yüreğimin kanını O'nun ayakları dibine akıtmak isterim. Söyleyin bana, onu nerede yuvasından çıkarabilirim?"

Rahip, bunun üzerine "Tanrı son derece büyüktür," dedi. "İnsan gözüyle görülemez."

O zaman kadın haykırdı: "Son derece küçük olan, son derece büyük olanın isteğiyle öldü! Peki biz neyiz o halde? Neyiz biz?"

O sırada, elinde ölü çocuk için bir kefenle kadının annesi odaya girdi, rahibin sözlerini ve kızının çığlıklarını duydu. Kefeni yere koydu ve kızının ellerini ellerine

alarak, "Kızım," dedi, "hem son derece küçük hem de son derece büyük olan bizzat biziz; hem de ikisinin arasındaki yoluz."

Balina ve Kelebek

Bir akşam vakti, bir erkekle bir kadın aynı posta arabasında karşılaştılar. Daha önceden tanışıyorlardı.

Adam şairdi ve kadının yanına otururken, bazıları kendi eseri, bazıları da kendisine ait olmayan öykülerle oyalamaya çalıştı onu.

Ama şair konuşurken, kadın uyudu. Araba birden sarsılınca kadın uyandı ve şöyle dedi: "Yunus Peygamber ile balinanın öyküsünü yorumlayışınızı büyüleyici buluyorum."

Ve şair cevap verdi: "Ama hanımefendi, ben size bir kelebekle bir beyaz gül ve bunların birbirine nasıl davrandıkları üzerine kendi eserim olan bir öykü anlatıyordum."

Bulaşıcı Huzur

Çiçeğe durmuş bir dal, yanındaki dala "Can sıkıcı ve boş bir gün," dedi. Öbür dal da cevap verdi: "Gerçekten de can sıkıcı ve boş."

O anda, dallardan birine bir serçe kondu, tam yanına başka bir serçe daha...

Serçelerden biri cıvıldayarak, "Eşim beni terk etti," dedi.

Öbür serçe bağırdı ona: "Benim eşim de gitti, geri de dönmeyecek. Ama bana ne?"

İki serçe çene çalmaya ve atışmaya başladılar. Çok geçmeden dövüşmeye ve keskin çığlıklarıyla göğü tırmalamaya koyuldular.

Birden, başka iki serçe daha gökten süzülerek usulca iki huzursuzun yanına kondu. Dinginlik ve huzur geldi ortalığa.

Sonra dördü, ikişer ikişer havalandılar.

Birinci dal, yanındaki dala "Kuvvetli bir ses dalaşıydı bu," dedi. Ve öbür dal cevap verdi: "Ne dersen de, şimdi ortalık hem huzurlu hem ferah. Eğer yukarıdakiler huzuru yaratabilirse, bana öyle geliyor ki, aşağıda yaşayanlar da huzurlu olabilirler. Rüzgârda hafifçe salınıp yanıma sokulmak istemez misin?"

Birinci dal, bunun üzerine: "Ah, olabilir," dedi, "huzur aşkına, bahar sona ermeden!"

Ve salındı güçlü rüzgârın yardımıyla, sarılmak için yanındaki dala...

Gölge

Bir haziran günüydü, ot bir karaağacın gölgesine dedi ki: "Sağa sola kıpırdamadan duramıyorsun ve sükûnetimi bozuyorsun."

Gölge cevap verdi: "O ben değilim, ben değilim. Göğe doğru bak. Güneşle toprak arasında, doğudan batıya esen rüzgârla salınan bir ağaç var."

Ot gözlerini kaldırdı ve ilk kez ağacı gördü. O zaman içinden şöyle geçirdi: "Bak benden çok daha büyük bir ot var!"

Ve ot sustu.

Yetmiş Yaş

Genç şair prensese dedi ki: "Sizi seviyorum." Prenses de ona, "Ben de sizi seviyorum, çocuğum," diye cevap verdi.

"Ama ben sizin çocuğunuz değilim. Ben bir erkeğim ve sizi seviyorum."

Prenses "Ben," dedi, "kendileri de erkek ve kız evlat sahipleri olan oğulların ve kızların annesiyim; oğullarımın oğullarından biri de sizden daha büyüktür."

Genç şair bir kez daha, "Ama ben sizi seviyorum," dedi.

Bir zaman sonra, prenses öldü. Ama son soluğu yeryüzünün büyük soluğuna karışmadan önce vicdanı şöyle diyordu: "Sevgilim, biricik oğlum, genç şairim. Bir gün belki yeniden karşılaşırız, ama o zaman yetmiş yaşında olmayacağım."

Tanrı'yı Bulmak

İki adam vadide yürüyorlardı, biri parmağıyla dağ doğrultusunda işaret ederek, "Şu kulübeyi görüyor musun?" dedi. "Orada uzun zamandan beri dünyadan el etek çekmiş bir adam yaşıyor. Kendini Tanrı'yı aramaya adamış, dünyada başka hiçbir şey umurunda değil."

Öbür adam cevap verdi: "Kulübesini, kulübesinin yalnızlığını terk etmedikçe; acımızı ve sevincimizi paylaşmak, düğün şenliklerimizde dans edenlere katılmayıp, ölülerimizin tabutları peşinde ağlayanlarla ağlamak için dünyamıza dönmedikçe, o adam Tanrı'yı bulamayacaktır."

Beriki yürekten ikna olmuştu; ama yine de, inanmasına rağmen şöyle dedi: "Söylediklerinize tümüyle katılıyorum, ama sanıyorum ki münzevi iyi bir adam. Ortalıkta gözükmese de iyi olan bir insanın varlığı, görünür olan ama sadece iyilik taslayan pek çok insanın varlığından daha iyidir?"

Irmak

Coşkun bir ırmağın aktığı Kadişa vadisinde, iki küçük dere karşılaştı ve tartışmaya başladı.

Derelerden biri sordu: "Buraya nasıl geldin dostum? Nasıldı yolun?"

Öbür dere cevap verdi: "Benim yolum çok engebeliydi. Değirmenin çarkı kırılmıştı ve akıntı yönümü ekinlerine doğru çevirmeyi alışkanlık edinen çiftlik sahibi ölmüştü. Ben güçlükle akmaya devam ettim, güneşin altında oturup tembelliklerini yaldızlamaktan başka bir şey bilmeyen insan müsveddeleri arasından oluk oluk aktım. Ya sen, senin yolun nasıldı, kardeşim?"

Birinci derenin verdiği karşılık şöyleydi: "Benimki çok farklıydı. Tepelerden aşağı, kokulu çiçekler ve yabani söğütler arasından süzüldüm; kadınlar ve erkekler gümüş kupalarla suyumdan içiyor, küçük çocuklar pembecik ayaklarıyla yamaçlarımda çamura batıp çıkıyorlardı. Etrafımda sadece gülüşler ve tatlı şarkılar duyuluyordu. Senin yolunun da böyle mutlu olmaması ne yazık!"

O anda, ırmak yüksek sesle onlara şöyle dedi: "Gelin, gelin, denize gidiyoruz. Gelin, gelin, hadi, kesin tartışmayı. Bana kavuşun. Denize gidiyoruz. Gelin, gelin, bana atılın, mutlu ya da mutsuz, amaçsızca akıp geçtiğiniz yolları unutacaksınız. Gelin, gelin hadi, siz de, ben de anamızın, denizin bağrına kavuştuğumuzda geçtiğimiz bütün yolları unutacağız!"

İki Avcı

Bir mayıs gününde Sevinç ve Hüzün, bir gölün yakınlarında buluştular. Selamlaşıp durgun sudan uzaklaşmadan, bir yere oturup çene çaldılar.

Sevinç yeryüzündeki güzellikten, ormanda ve tepelerin arasındaki yaşamın günlük coşkusundan, şafak sökerken ve alacakaranlıkta duyulan şarkılardan söz etti.

Söz sırası Hüzün'e geldiğinde, Sevinç'in tüm sözlerini onayladı; çünkü Hüzün anın büyüsünü ve bu andan doğan güzelliği tanıyordu. Ve Hüzün tarlalardaki ve tepelerin arasındaki mayıs ayından konuşurken susmak bilmiyordu.

Sevinç ve Hüzün uzun süre konuştular ve bildikleri tüm konularda anlaştılar.

O sırada, gölün öte yakasından iki avcı geçiyordu. Karşı yakaya bakarlarken biri ötekine: "Bu iki kişi kim acaba, çok merak ediyorum," deyince öteki cevap verdi: "İki kişi mi? Ben sadece bir kişi görüyorum!"

Birinci avcı, "Ama iki kişiler," dedi. İkincisi cevap verdi: "Ben sadece bir kişi görüyorum, sudaki yansıma da tek bir kişinin yansıması."

"Hayır, onlar iki kişiler," diye üsteledi birinci avcı, "durgun sudaki yansıma da iki kişiye ait."

Ama ikinci adam yineledi: "Bir ve sadece bir kişi görüyorum." Öteki de hâlâ direnerek "Ama ben iki kişiyi öyle net görüyorum ki!" dedi.

O gün bugündür, avcılardan biri ötekinin çift gördüğünü söylerken, öbürü de "Dostum biraz kördür!" der.

Başka Gezgin

Bir gün, bir başka yolcuyla tanıştım. O da biraz meczuptu ve bana şöyle dedi: "Ben bir gezginim. Çoğu zaman, yeryüzünde pigmeler arasında dolaştığımı sanıyorum. Ve onlara göre başım yetmiş kat daha yüksekte olduğundan, daha yüce ve daha özgür fikirler üretebilirim.

Ben, gerçekte, insanların arasında değil, onların üzerlerinde yürüyorum; bana dair görebildikleri de sadece uçsuz bucaksız tarlalarında bıraktığım ayak izlerimdir.

İzlerimin şekli ve boyu üzerinde tartışıp çekiştiklerini duydum sıkça. Bazıları 'Bunlar eski zamanlarda yeryüzünü baştan başa dolaşmış bir mamutun izleridir,' derken, bazıları da 'Hayır, bunlar uzak bir yıldızdan düşmüş göktaşlarının izleri!' derler.

Ama sen, dostum, çok iyi biliyorsun ki, bunlar bir gezginin ayak izlerinden başka bir şey değil!"

MODERN KLASİKLER DİZİSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. SİNEKLERİN TANRISI
   William Golding
   Çev. Minâ Urgan
2. BİLİNMEYEN ADANIN ÖYKÜSÜ
   José Saramago
   Çev. Emrah İmre
3. OTOMATİK PORTAKAL
   Anthony Burgess
   Çev. Dost Körpe
4. CASUS
   Joseph Conrad
   Çev. Ünal Aytür
5. KORKU VADİSİ
   Arthur Conan Doyle
   Çev. İpek Babacan
6. VAHŞETİN ÇAĞRISI
   Jack London
   Çev. Levent Cinemre
7. AFORİZMALAR
   Franz Kafka
   Çev. Osman Çakmakçı
8. KOPYALANMIŞ ADAM
   José Saramago
   Çev. Emrah İmre
9. DÖRT OYUN
   Bernard Shaw
   Çev. Sevgi Sanlı
10. BEYAZ DİŞ
    Jack London
    Çev. Levent Cinemre
11. ÜÇ ÖRNEK ÖYKÜ VE BİR ÖNSÖZ
    Miguel de Unamuno
    Çev. Yıldız Ersoy Canpolat
12. DÖRTLERİN YEMİNİ
    Arthur Conan Doyle
    Çev. İpek Babacan
13. A.B.D. / 42. ENLEM
    John Dos Passos
    Çev. Oya Dalgıç
14. ÜÇ BÜYÜK USTA
    Stefan Zweig
    Çev. Nafer Ermiş
15. KENDİLERİYLE SAVAŞANLAR
    Stefan Zweig
    Çev. Nafer Ermiş
16. ODA MÜZİĞİ - BÜTÜN ŞİİRLERİ
    James Joyce
    Çev. Osman Çakmakçı
17. KÜSKÜN KAHVENİN TÜRKÜSÜ
    Carson McCullers
    Çev. İpek Babacan
18. KENDİ HAYATININ ŞİİRİNİ YAZANLAR
    Stefan Zweig
    Çev. Gülperi Sert
19. BAHÇEDE EĞLENCE
    Katherine Mansfield
    Çev. Oya Dalgıç
20. A.B.D. / 1919
    John Dos Passos
    Çev. Oya Dalgıç
21. SATRANÇ
    Stefan Zweig
    Çev. Ahmet Cemal
22. BİLİNMEYEN BİR KADININ MEKTUBU
    Stefan Zweig
    Çev. Ahmet Cemal
23. DEMİR ÖKÇE
    Jack London
    Çev. Levent Cinemre
24. MOZART VE DEYYUSLAR
    Anthony Burgess
    Çev. Aslı Biçen
25. ÇOCUKSU BİR ŞEY
    Katherine Mansfield
    Çev. Oya Dalgıç
26. DÖNÜŞÜM
    Franz Kafka
    Çev. Gülperi Sert
27. KULE
    William Golding
    Çev. E. Efe Çakmak
28. ERMİŞ
    Halil Cibran
    Çev. Ayşe Berktay

29. ALTIN GÖZDE YANSIMALAR
Carson McCullers
Çev. İpek Babacan
30. BİR YAZARIN GÜNLÜĞÜ
Virginia Woolf
Çev. Oya Dalgıç
31. DENİZ KURDU
Jack London
Çev. Fadime Kâhya
32. KUM VE KÖPÜK
Halil Cibran
Çev. Kenan Sarıalioğlu
33. HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI
Mark Twain
Çev. Bülent O. Doğan
34. MARTI
Anton Pavloviç Çehov
Çev. Ataol Behramoğlu
35. VANYA DAYI
Anton Pavloviç Çehov
Çev. Ataol Behramoğlu
36. BİR HANIMEFENDİNİN PORTRESİ
Henry James
Çev. Suzan Akçora
37. ÇOCUKLUĞUM
Maksim Gorki
Çev. Mazlum Beyhan
38. MARTIN EDEN
Jack London
Çev. Levent Cinemre
39. AYAKTAKIMI ARASINDA
Maksim Gorki
Çev. Koray Karasulu
40. BÜTÜN ŞİİRLERİNDEN SEÇMELER
Rainer Maria Rilke
Çev. Ahmet Cemal
41. BİR ELİN SESİ VAR
Anthony Burgess
Çev. Roza Hakmen
42. YİRMİ AŞK ŞİİRİ VE UMUTSUZ BİR ŞARKI
Pablo Neruda
Çev. Sait Maden
43. ŞATO
Franz Kafka
Çev. Regaip Minareci
44. YILDIZ GEZGİNİ
Jack London
Çev. Fadime Kâhya
45. MECZUP
Halil Cibran
Çev. Kenan Sarıalioğlu
46. KÜÇÜK BURJUVALAR
Maksim Gorki
Çev. Koray Karasulu
47. GENÇ BİR DOKTORUN ANILARI
Mihail Bulgakov
Çev. Tuğba Bolat
48. GİTANJALİ - İLÂHİLER
Rabindranath Tagore
Çev. Bülent Ecevit
49. DAVA
Franz Kafka
Çev. Gülperi Sert
50. BEN, CLAUDIUS
Robert Graves
Çev. Dost Körpe
51. ELLERİN ZAMANLARLA DOLU
Paul Celan
Çev. Ahmet Cemal
52. BİR KADININ YAŞAMINDAN YİRMİ DÖRT SAAT
Stefan Zweig
Çev. Mahmure Kahraman
53. DENİZ FENERİ
Virginia Woolf
Çev. Sevda Çalışkan
54. PİRAMİT
William Golding
Çev. Armağan İlkin
55. KARMAŞIK DUYGULAR
Stefan Zweig
Çev. İlknur İgan
56. GOG (I-II)
Giovanni Papini
Çev. Fikret Adil
57. KORKU
Stefan Zweig
Çev. İlknur İgan
58. ÖLÜMCÜL YUMURTALAR
Mihail Bulgakov
Çev. Tuğba Bolat

59. ÇATAL DİL
William Golding
Çev. E. Efe Çakmak
60. EKMEĞİMİ KAZANIRKEN
Maksim Gorki
Çev. Mazlum Beyhan
61. YAKICI SIR
Stefan Zweig
Çev. İlknur İgan
62. DR. JEKYLL İLE BAY HYDE
Robert Louis Stevenson
Çev. Celâl Üster
63. MUHTEŞEM GATSBY
F. Scott Fitzgerald
Çev. Fadime Kâhya
64. KÖPEK KALBİ
Mihail Bulgakov
Çev. Mustafa Yılmaz
65. GÖMÜLÜ ŞAMDAN
Stefan Zweig
Çev. Regaip Minareci
66. OLAĞANÜSTÜ BİR GECE
Stefan Zweig
Çev. İlknur İgan
67. GEZGİN
Halil Cibran
Çev. Kenan Sarıalioğlu
68. BENİM ÜNİVERSİTELERİM
Maksim Gorki
Çev. Mazlum Beyhan
69. MÜREBBİYE
Stefan Zweig
Çev. İlknur İgan
70. TANRI CLAUDIUS
Robert Graves
Çev. Deniz Betil
71. ÜÇ KIZ KARDEŞ
Anton Pavloviç Çehov
Çev. Ataol Behramoğlu
72. AY'A YOLCULUK
Jules Verne
Çev. Bertan Onaran
73. DOKTOR HASTALANDI
Anthony Burgess
Çev. Can Moralı
74. TOM SAWYER'IN MACERALARI
Mark Twain
Çev. Bülent O. Doğan
75. FELICE'YE MEKTUPLAR
Franz Kafka
Çev. Çağlar Tanyeri, Murat Sözen,
Turgay Kurultay
76. VİŞNE BAHÇESİ
Anton Pavloviç Çehov
Çev. Ataol Behramoğlu
77. BOYALI PEÇE
W. Somerset Maugham
Çev. Mellem Aydın
78. FENİÇKA
Lou Andreas-Salomé
Çev. İlknur İgan
79. SERBEST DÜŞÜŞ
William Golding
Çev. Nilgün Miler
80. CEZAKOLONİSİNDE VE DİĞER
ÖYKÜLER
Franz Kafka
Çev. Gülperi Sert
81. AMERİKA
Franz Kafka
Çev. Regaip Minareci
82. BABAYA MEKTUP
Franz Kafka
Çev. Regaip Minareci
83. ARAYIŞLAR
Lou Andreas-Salomé
Çev. İlknur İgan
84. DALGALAR
Virginia Woolf
Çev. Tülin Cansunar
85. İNGİLİZ VE AMERİKAN
EDEBİYATINDA KISA ÖYKÜNÜN
BÜYÜK USTALARI
Haz. Çev. Celal Üster
86. ERMİŞİN BAHÇESİ
Halil Cibran
Çev. Kenan Sarıalioğlu
87. AMOK KAŞUCUSU
Stefan Zweig
Çev. Nafer Ermiş

88. Clarissa
Stefan Zweig
Çev. Gülperi Sert

89. Define Adası
Robert Louis Slevenson
Çev. Nurettin Elhüseyni

MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 67

Cibran ölümünden sonra yayımlanan *Gezgin*'de insana özgü duyguları, yanılgıları ve duraksamaları çözümlerken, tıpkı bir yol kavşağındaki tesadüfi karşılaşmalar gibi, her gün yaşadığımız sıradan olaylardan yola çıkar. Hayatın dünyevi yanlarından yüzyılların bilgeliğini damıtır. Sevgi, dostluk, ahlak, mutluluk, hüzün, güzellik, haz, emek, din, ölüm ve diğer temel meseleler üzerine kafa yoran bütün insanların ortak zenginliği olan ezeli ve ebedi bir bilgeliktir bu.

Ancak Cibran'ın mutlu, doğru ve tatminli bir yaşam sürmek için herhangi bir reçetesi ya da formülü yoktur. Ona göre bunun yolu insanın kendini arayışından geçer.

HALİL CİBRAN (1883-1931): Lübnan asıllı Amerikalı felsefe yazarı, romancı, mistik şair ve ressam Halil Cibran, ilköğrenimini Beyrut'ta tamamladıktan sonra ailesiyle birlikte Lübnan'dan Boston'a göç etti. 1898'de Lübnan'a dönerek Maruni Kilisesi'ne bağlı Me'hadü'l-Hikme'ye girdi ve burada mükemmel düzeyde Arapça öğrendi. 1903'te Boston'a dönüşünde bir Arap göçmen gazetesi olan *el-Muhacir*'de deneme türündeki ilk edebi ürünlerini yayımladı. Resim bilgisini geliştirmek amacıyla 1908-1910 yılları arasında Paris'te yaşadı. 1912'de New York kentine yerleşerek, kendini Arapça ve İngilizce edebi denemeler, öyküler yazmaya ve resim yapmaya adadı. ABD'de ölmesine karşın, vasiyeti üzerine Lübnan'a götürülerek gömüldü. Cibran'ın aşk, ölüm, doğa ve yurt özlemi gibi konuları işlediği Arapça ve İngilizce yapıtları büyük bir etki yaratmıştır.

9 786053 326199

KDV dahil fiyatı
8 TL